

отъ овца рунно калпаче,
отъ аба дрехи съ гайтани,
поясъ съ кенари нашаренъ,
свилена риза везена,
отъ черно сукно потури,
отъ бѣла аба навуща
съ три ката врѣви стѣкмени
и панагюрски царвули.
Привърза конче, па седна
съ премѣна да се претѣкми.

Накриви рунно калпаче
и пакъ си конче възседна,
късна вечеря да гони,
за зима подслонъ да търси.

Привечеръ съ врано си конче
до село Сламенъ пристигна,

Ето че въ пѣтя насреща
една се кола зададе,
въ колата Ежо лозаря —
на село Сламенъ пждаря.

Възпрѣ той Щурча юнака,
възпрѣ го и му продума:
— Хвала ти, левентъ юначе,
хвала на стройно ти конче,
хвала на твойта премѣна.
Де късни друми те водятъ —
дали за стрѣха бащина,
или за тежка чужбина?

Щурчо му така отвърна:
— Отъ гурбетъ, друже, се
врѣщамъ,
отъ равно поле Загоре.
дълги ме друми възспиратъ,
плаши ме тежката зима,
затуй презъ вашето село

не искамъ бързо да мина.
Въ своята кѣща почтена
дали ще мога почина?
Ежо помисли, па рече:
— Късно е вече, юначе,
за гости време минава,
трѣгналъ съмъ, виждашъ, съ
децата

летѣла шума да сбера,
да я докарамъ съ колата,
кѣщата да си настеля.
Бързамъ, че ето мъглата
край село вече е припрѣла.
Щомъ пукне хубава пролѣтъ,
ела съсъ твойта гждулка, —
хубава сватба ще правя...
Потегли Щурчо юнака,
отмина Ежа съ колата,
наближи двори широки

на Кумча Вѣлча овчаря,
До тѣхъ се редятъ саитѣ
на баба Меца съ пчелитѣ.
Въ селото насрѣдъ мегданя
на Кума Лиса дюкяна,
пастърма цѣла върлина
прострѣла вънъ предъ вратата.
Всичкитѣ Щурчо отмина,
ни хапна, нито почина,
па врано конче препусна
презъ гѣсти гори небрани,
презъ урви и презъ поляни,
да стигне мравкино село,
Стопанка Мравка да види,
за житце да я помоли,
за житце и за зобчица,

ЦАНО ЛАЗАРОВЪ

Съ тая книжка изпращае картинката „Бebчо се чуди“.